



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

Poznań, 20 lutego 2024 r.

RPZ.611.3.2023.WŁ

WERSJA JAWNA

DECYZJA nr RPZ 2/2024

I. Na podstawie art. 23b ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689 ze zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uznaje postanowienie wzorców umów stosowane przez DrSmile Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie o nazwie: „Porozumienie o anulowaniu umowy” o treści:**

„Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanne i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane”

za niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2023 r. poz. 1610 ze zm.), co stanowi naruszenie zakazu określonego w art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i zakazuje jego wykorzystywania.

II. Na podstawie art. 23b ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nakłada na DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie środek usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu (stwierzonego w punkcie I. sentencji niniejszej decyzji), o którym mowa w art. 23a ww. ustawy, w postaci przekazania informacji konsumentom, będącym stronami umów zawartych na podstawie wzorca zawierającego postanowienie wskazane w pkt I decyzji, poprzez przesłanie adresowanego do nich indywidualnie za pośrednictwem wiadomości e-mail na adres, którym Spółka dysponuje, komunikatu o treści:**

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją nr RPZ 2/2024 z dnia 20 lutego 2024 r. uznał za niedozwolone postanowienie wzorca umowy wykorzystywane przez DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie w obrocie z konsumentami, o następującej treści: „Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanne i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane” zakazując jego wykorzystywania.

Postanowienie uznane za niedozwolone nie wiąże konsumentów, którzy zawarli ze Spółką umowy na podstawie wskazanych w decyzji wzorców umów. Oznacza to, że postanowienie

to jest bezskuteczne. Bezskuteczność powstaje z mocy prawa i nie jest konieczne stwierdzenie jej na drodze sądowej. Postanowienie uznane za niedozwolone należy traktować tak, jakby w ogóle nie zostało zamieszczone w zawartej umowie.

Ww. decyzja jest prawomocna. Decyzja została udostępniona na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.”

Spółka dokona tego w terminie 1 (jednego) miesiąca od dnia uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, na swój koszt, w sposób czytelny dla odbiorcy.

III. Na podstawie art. 23b ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nakłada na DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie środek usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu (stwierzonego w punkcie I. sentencji niniejszej decyzji), o którym mowa w art. 23a ww. ustawy, w postaci złożenia na stronie internetowej <https://drsmile.pl/>, jednokrotnego oświadczenia o treści (dalej: oświadczenie nr 1):**

„DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie informuje, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji nr RPZ 2/2024 z dnia 20 lutego 2024 r. uznał za niedozwolone postanowienie wzorców umów wykorzystywane przez nią w obrocie z konsumentami. Zobacz szczegóły”

odsyłającego do podstrony zawierającej oświadczenie o treści (dalej: oświadczenie nr 2):

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją nr RPZ 2/2024 z dnia 20 lutego 2024 r. uznał za niedozwolone postanowienie wzorców umów wykorzystywane przez DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie w obrocie z konsumentami, o następującej treści: „Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanne i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane” zakazując jego wykorzystywania.

Postanowienie uznane za niedozwolone nie wiąże konsumentów, którzy zawarli ze Spółką umowy na podstawie wskazanych w decyzji wzorców umów. Oznacza to, że postanowienie to jest bezskuteczne. Bezskuteczność powstaje z mocy prawa i nie jest konieczne stwierdzenie jej na drodze sądowej. Postanowienie uznane za niedozwolone należy traktować tak, jakby w ogóle nie zostało zamieszczone w zawartej umowie.

Ww. decyzja jest prawomocna. Decyzja została udostępniona na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów”

Oświadczenia nr 1 i 2 DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie złożą w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji w taki sposób, że:

- a) oświadczenia nr 1 i 2 będą dostępne i utrzymywane na ww. stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od dnia ich zamieszczenia,
- b) tekst oświadczeń nr 1 i 2 będzie wyjustowany oraz sporządzony czcionką w kolorze czarnym (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff)
- c) oświadczenie nr 1 zostanie zamieszczone w górnej części głównej strony internetowej <https://drsmile.pl/>, w ramce o rozmiarze nie mniejszym niż 1150 px x 350 px tak, aby wielkość czcionki była dostosowana do wielkości ramki (tj. ramka była w całości wypełniona oświadczeniem nr 1, o którym mowa w niniejszym punkcie, z zachowaniem marginesu co najmniej 10 px pomiędzy tekstem a ramką)
- d) oświadczenie nr 1 powinno być widoczne przez cały czas, gdy użytkownik jest na stronie, bez możliwości jego zamknięcia przez użytkownika (oświadczenie nie może mieć formy np. rotacyjnego banera czy slajdera),

- e) oświadczenie nr 2 zostanie zamieszczone na podstronie strony internetowej i będzie widoczne przez cały czas, gdy użytkownik jest na podstronie, chyba że zostanie zamknięte przez użytkownika (oświadczenie nr 2 nie może mieć formy np. rotacyjnego banera czy slajdera),
 - f) wielkość czcionki użyta w oświadczeniach powinna odpowiadać wielkości czcionki zwyczajowo używanej na ww. stronie internetowej, z zastrzeżeniem warunków określonych powyżej w pkt II lit. c,
 - g) w przypadku zmiany nazwy Spółki, jej przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem publikacja zostanie zrealizowana odpowiednio przez lub za pośrednictwem Spółki lub jej następcy prawnego, ze wskazaniem nazw dawnej i nowej.
- IV. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 3a i ust. 7 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na **DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie**, w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 23a ww. ustawy karę pieniężną w wysokości 674 622,00 zł (słownie: sześćset siedemdziesiąt cztery tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote 00/100) za stosowanie postanowienia wzorca umowy określonego w punkcie I niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa,
- V. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanawia obciążyć **DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie** kosztami postępowania w sprawie o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone w wysokości 16,30 zł (słownie: szesnaście złotych trzydzieści groszy) oraz zobowiązać do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Na skutek licznych skarg konsumentów, postanowieniem z 17 listopada 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy działania DrSmile sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej: DrSmile lub Spółka), DrSmile Urban Technology GmbH z siedzibą w Berlinie (Niemcy) lub podmiotów z nimi powiązanych uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone lub postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Mając na uwadze ustalenia dokonane na etapie postępowania wyjaśniającego, Prezes Urzędu dnia 3 listopada 2023 r. wszczął postępowanie wobec DrSmile sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w związku ze stosowaniem przez Spółkę we wzorcach umów o nazwie: „Porozumienie o anulowaniu umowy” postanowienia wskazanego w pkt I decyzji.

Pismem z dnia 28 listopada 2023 r. Spółka przedstawiła wstępne stanowisko wobec przedstawionego zarzutu wskazując jednocześnie, że od dnia 12 września 2023 r. zaprzestała zawierania umów z polskimi konsumentami. Spółka podkreśliła, że kwestionowane postanowienie zostało umieszczone: „(...) w dokumencie stanowiącym dobrowolną odpowiedź na roszczenie konsumenta o odstąpienie od umowy zawartej z DrSmile mającą formę prawną ugody pomiędzy stronami. DrSmile nie było bowiem - jak zaznaczono powyżej - w żaden sposób prawnie zobowiązane do uwzględnienia wniosku konsumenta o odstąpienie od umowy. Co za tym idzie pozytywne rozpatrzenie takiego wniosku stanowiło gest dobrej

woli ze strony Spółki mający na celu uregulowanie wzajemnych zobowiązań DrSmile oraz konsumenta”. Spółka stoi na stanowisku, że przedmiotowe postanowienie „(...) nie mogło naruszać równowagi stron umowy, stawiając Spółkę w lepszej sytuacji niż konsumenta. Jest wręcz odwrotnie, co potwierdza całościowa treść Porozumienia oraz okoliczności, w których było ono zawierane, tj. w sytuacji przychylenia się przez przedsiębiorcę do wniosku konsumenta, który nie znajdował prawnego uzasadnienia.”. Kwestionowane postanowienie miało mieć bowiem na celu zapewnienie konsumentów, że po jego podpisaniu nie będą zobligowani do ponoszenia żadnych kosztów, czy regulowania żadnych płatności na rzecz DrSmile bądź innych podmiotów zajmujących się przetwarzaniem płatności.

Jednocześnie Spółka, pismem z dnia 28 listopada 2023 r. wniosła o umorzenie prowadzonego postępowania wskazując na jego bezprzedmiotowość spowodowaną tym, że kwestionowane postanowienie nie nosi cech postanowienia niedozwolonego oraz brak jest interesu publicznego w prowadzeniu postępowania, ponieważ Spółka nie zawiera już umów z konsumentami.

Alternatywnie Spółka złożyła wniosek o wydanie decyzji w trybie art. 23c ust. 1 w zw. z art. 23b ust. 1 ustawy z dnia z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2023 r. poz. 1689 ze zm; dalej: ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, u.o.k.k) wraz z propozycją zobowiązania tj. skierowania do wszystkich konsumentów, z którymi podpisane zostało „Porozumienie o anulowaniu umowy” komunikatu o zaproponowanej przez Spółkę treści, tj.:

„Dzień dobry,

w celu wypełnienia obowiązku nałożonego na DrSmile przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji nr [...] niniejszym informujemy w związku z podpisaniem przez Ciebie porozumienia o anulowaniu umowy, w oparciu o które DrSmile dokonała na Twoją rzecz zwrotu części/ całości kosztów leczenia nakładkami, że podpisanie porozumienia nie pozbawia Cię możliwości dochodzenia roszczeń od DrSmile, jak również nie wyłącza ani nie ogranicza odpowiedzialności DrSmile w stosunku do Ciebie.

W celu uniknięcia wątpliwości wskazujemy, że DrSmile nie będzie dochodziła od Ciebie obecnie lub w przyszłości żadnych roszczeń, w tym zapłaty jakichkolwiek kwot.

W razie pytań pozostajemy do Twojej dyspozycji. Możesz skontaktować się z nami telefonicznie od poniedziałku do piątku w godzinach od 8:00 do 18:00 pod numerem +48 729 086 018, mailowo pod adresem: customer@drsmile.pl oraz drogą pocztą tradycyjnej.

Szczegóły dotyczące wydanej decyzji dostępne są na stronie ww.uokik.gov.pl.

Pozdrawiamy, zespół DrSmile”

W przypadku braku akceptacji powyższej propozycji przez Prezesa Urzędu, Spółka zaproponowała alternatywne zobowiązanie tj. zawarcie z konsumentami aneksów do umów o zaproponowanej przez Spółkę treści.

Na wypadek uznania przez Prezesa Urzędu, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do wydania decyzji zobowiązującej, Spółka wniosła o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej z uwagi na zaniechanie naruszenia, przez co postępowanie osiągnęło swój podstawowy cel w postaci wyeliminowania kwestionowanego postanowienia niedozwolonego z użytku.

Pismem z dnia 8 grudnia 2023 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę, zgodnie z art. 73 ust. 6 u.o.k.k., o zaliczeniu w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu całości materiału postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RPZ.405.12.2022.KB poprzedzającego wszczęcie ww. postępowania, a także określonych zawiadomień i skarg konsumentów.

Pismem z dnia 5 lutego 2024 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz możliwości zapoznania się z nim i złożenia dodatkowych wyjaśnień.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego 8 kwietnia 2021 r. (nr KRS 0000892882). Do września 2023 roku Spółka oferowała konsumentom usługi dentystyczne w zakresie korekcji wad zgryzu oraz zapewniała pacjentom wykonane na zamówienie Spółki spersonalizowane nakładki prostujące zęby, stałe retainery oraz aparaty retencyjne, jak również akcesoria do leczenia nakładkowego.

Dowód: informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z Rejestru Przedsiębiorców, k.112-115 akt postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (dalej: akt post. klauzulowego); pismo Spółki z dnia 27 grudnia 2022 r., k. 16-17 akt post. wyjaśniającego

Zgodnie z oświadczeniem, Spółka oferowała konsumentom:

- 1) usługi opieki stomatologicznej w zakresie diagnozowania wad zgryzu, zbierania wywiadu medycznego oraz tworzenia indywidualnych planów leczenia w celu wyrównania zębów oraz
- 2) dostarczanie produktów - wyrobów medycznych i innych produktów spersonalizowanych, wyprodukowanych zgodnie z indywidualnym planem leczenia (nakładek prostujących zęby, stałych retainerów oraz aparatów retencyjnych i akcesoriów do leczenia nakładkowego).

DrSmile oferowała swoje produkty i usługi od 1 lipca 2021r. W 2021 roku Spółka zawarła [informacja prawnie chroniona] umowy z konsumentami, w 2022 roku - [informacja prawnie chroniona] umów, a w 2023 roku - [informacja prawnie chroniona] umowy.

Dowód: pismo spółki z dnia 27 grudnia 2022 r., k. 17-18 akt post. wyjaśniającego; pismo spółki z dnia 11 października 2023 r., k. 1870 akt post. wyjaśniającego; pismo spółki z dnia 31 stycznia 2024 r., k. 118 akt post. klauzulowego

Pismem z dnia 28 listopada 2023 r. Spółka poinformowała, że od dnia 12 września 2023 r. zaprzestała zawierania umów z polskimi konsumentami.

Dowód: pismo Spółki z dnia 28 listopada 2023 r., k.24 akt post. klauzulowego

Spółka współpracowała z dentystycznymi gabinetami partnerskimi na terenie całej Polski.

Dowód: pismo Spółki 27 grudnia 2022 r., k.16-18 akt post. wyjaśniającego

Od umowy zawartej ze Spółką konsument nie mógł odstąpić, a Spółka powoływała się w tym zakresie na wyłączenie zawarte w art. 38 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2023 r. poz. 2759). W toku postępowania ustalono, że w części przypadków, kiedy konsument chciał anulować umowę przed rozpoczęciem lub w trakcie jej wykonywania, DrSmile uwzględniał takie wnioski w całości lub w części (vide: oświadczenie Spółki z 6.09.2023 r.).

Dowód: pismo Spółki z dnia 6 września 2023 r., k. 1845-1846 akt post. wyjaśniającego

Spółka zawierała wówczas z konsumentami „Porozumienie o anulowaniu umowy”, w którym zawarte było kwestionowane postanowienie tj.: „Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanne i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane”

Dowód: pismo Spółki z dnia 6 września 2023 r., k. 1846-1847 akt post. wyjaśniającego; wzory porozumienia o anulowaniu umowy k. 1852-1862 akt post. wyjaśniającego

Zgodnie z danymi przekazanymi przez DrSmile w roku 2022 Spółka zawarła [informacja prawnie chroniona] porozumienia o anulowaniu umów z pacjentami. W 2023 r. Spółka zawarła [informacja prawnie chroniona] porozumień o anulowaniu umowy z pacjentami, w tym [informacja prawnie chroniona] porozumień zawierających kwestionowaną przez Prezesa Urzędu klauzulę.

Dowód: pismo Spółki z dnia 6 września 2023 r., k. 1846 akt post. wyjaśniającego; pismo spółki z dnia 31 stycznia 2024 r., k. 116-118 akt post. klauzulowego

W przypadku, gdy Spółka przychyliła się do wniosku pacjenta o odstąpienie od umowy wysyłała konsumentom wiadomość e-mail o następującej treści:

1) wersja dla konsumentów, którzy zapłacili jakąkolwiek kwotę na rzecz Spółki:

Dzień dobry,

Po przeanalizowaniu Państwa zgłoszenia, została podjęta o decyzja o anulowania Państwa umowy z DR SMILE.

W załączniku przesyłamy odstąpienie od umowy. Bardzo prosimy o zapoznanie się z dokumentem, podpisanie uwzględniając datę oraz miejscowość, a następnie odesłanie do nas w odpowiedzi na tą wiadomość.

W celu zwrotu poniesionych kosztów, bardzo prosimy o przesłanie danych do przelewu zagranicznego (IBAN oraz kod BIC/SWIFT), a także potwierdzeń dokonanych przelewów.

Po otrzymaniu przez nas podpisanego oświadczenia oraz danych potrzebnych do zwrotu kosztów zamówienie zostanie anulowane i w przeciągu 60-90 dni roboczych otrzymają Państwo zwrot na konto.

Pozdrawiamy serdecznie,

Zespół DR SMILE

2) wersja dla konsumentów, którzy nie zapłacili żadnej kwoty na rzecz Spółki:

Dzień dobry,

Po przeanalizowaniu zgłoszenia, chcieliśmy poinformować o decyzji rozwiązania leczenia nakładkami DR SMILE.

W załączniku przesyłam odstąpienie od umowy. Bardzo proszę o zapoznanie się z dokumentem, podpisanie uwzględniając datę oraz miejscowość, a następnie odesłanie do nas w odpowiedzi na tą wiadomość.

Po otrzymaniu przez nas podpisanego oświadczenia zamówienie zostanie anulowane.

Pozdrawiamy serdecznie,

Zespół DR SMILE

Dowód: wzór wiadomości wysyłanej konsumentom, k.1849 akt post. wyjaśniającego

W załączniku do maila przesyłany był wzór porozumienia dotyczącego anulowania umowy, różniący się w pkt 1 w zależności od tego, czy zwracane były konsumentowi wszystkie uiszczone opłaty, czy tylko ich część.

Wzór porozumienia o całkowitym zwrocie kosztów:

1. W geście dobrej woli, niniejszym zostaje z dniem [data] anulowana umowa leczenia zawarta z pacjentem [Imię i nazwisko]. W rezultacie pacjent zostanie całościowo zwolniony z kosztów leczenia w wysokości [Kwota] zł. Wszelkie dotychczas uiszczone opłaty zostaną zwrócone, a faktury zostaną anulowane u naszych partnerów płatniczych. Nie jest to jednoznaczne z uznaniem zobowiązania prawnego.

2. Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanne i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane.

Wzór porozumienia o częściowym zwrocie kosztów:

1. W geście dobrej woli, niniejszym zostaje z dniem [data] anulowana umowa leczenia zawarta z pacjentem [Imię i nazwisko]. W rezultacie pacjent zostanie częściowo zwolniony z kosztów leczenia w wysokości [Kwota] zł. Nie jest to jednoznaczne z uznaniem zobowiązania prawnego.

2. Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanne i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane.

Dowód: pismo spółki z dnia 6 września 2023 r., k. 1847 akt post. wyjaśniającego; wzory porozumienia o anulowaniu umowy, k.1852 i 1854 akt post. wyjaśniającego

Pismem z dnia 31 stycznia 2024 r. Spółka wskazała, że od dnia 16 listopada 2023 r. z porozumień zawieranych z konsumentami usunięta została klauzula kwestionowana przez Prezesa Urzędu.

Dowód: pismo z dnia 31 stycznia 2024 r., k. 117 akt post. klauzulowego

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I.

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego jest niezbędne do rozstrzygnięcia określonej sprawy przez Prezesa Urzędu. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

W opinii Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów zainteresowanych ofertą Spółki, którzy mogli być dotknięci negatywnymi skutkami stosowania przez Spółkę niedozwolonych postanowień wzorca umów. Zakwestionowane działania Spółki nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wynika z faktu posługiwania się przez Spółkę wzorcami umów.

Należy jednocześnie podkreślić, że przepisy art. 385¹ i art. 385³ ustawy z dnia 23 kwietnia 1960 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2023 r. poz. 1610 ze zm.; dalej: kc, Kodeks cywilny), które stanowią materialną podstawę ingerencji Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie, implementują do prawa krajowego dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.U.E.L.1993.95.29). Interpretacji tych przepisów należy zatem dokonywać w odniesieniu do uregulowań zawartych w dyrektywie. Zgodnie z preambułą dyrektywy, obowiązkiem państw członkowskich jest zapewnienie, aby umowy zawierane z konsumentami nie zawierały nieuczciwych warunków. Należy tym samym uznać, że ochrona interesu publicznego w rozpatrywanej sprawie wyraża się także w konieczności zagwarantowania, by we wzorcach umów wykorzystywanych przez przedsiębiorców w relacjach z konsumentami nie występowały niedozwolone postanowienia umowne.

Naruszenie art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny.

Odwołanie się do stosowania we wzorcach umów niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego powoduje, że zrekonstruowanie treści zakazu wynikającego z art. 23a u.o.k.k. wymaga sięgnięcia także do uregulowań kodeksowych, odnoszących się do wzorca umów i postanowień niedozwolonych (por. K. Pacuła [w:] Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów; art. 23a-23d i 99a-99f. Komentarz pod red. K. Osajdy, 2018, wyd. 1, Legalis). O ile bowiem art. 385(1) § 1 Kodeksu cywilnego określa cywilnoprawne skutki zastosowania w umowie niedozwolonego postanowienia umownego, o tyle art. 23a ww. ustawy ustanawia publicznoprawny zakaz w tym zakresie.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób

sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W świetle ww. przepisu, możliwość uznania postanowienia za niedozwolone uzależniona jest od łącznego spełnienia trzech przesłanek formalnych, tj. stwierdzenia, że:

1. postanowienie jest stosowane przez przedsiębiorcę wobec konsumentów;
2. postanowienie nie określa głównych świadczeń stron chyba, że zostało sformułowane w sposób niejednoznaczny;
3. postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione;

oraz dwóch przesłanek merytorycznych, tj. stwierdzenia, że:

4. postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami;
5. postanowienie narusza w sposób rażący interesy konsumenta.

Dla uznania danego postanowienia umowy za niedozwolone konieczne jest przy tym łączne wystąpienie obydwu przesłanek merytorycznych, czyli sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. Z reguły rażące naruszenie interesu konsumenta jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010 r. sygn. akt I CSK 694/09).

Należy podkreślić, że przepis art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego stanowi klauzulę generalną, którą uzupełnia zamieszczona w art. 385³ Kodeksu cywilnego lista tzw. klauzul szarych, obejmująca typowe, najczęściej spotykane w praktyce klauzule, które uznawane są za sprzeczne z dobrymi obyczajami i zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków i ryzyka między stronami, prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Chodzi o takie klauzule, które z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają konsumenta w gorszym (trudniejszym) położeniu. Odwzorowanie w umowie (wzorcu) któregoś z postanowień objętych ww. wyliczeniem znacząco ułatwia wykazanie, że wypełnia ono przesłanki niedozwolonego postanowienia umownego. Funkcja art. 385³ Kodeksu cywilnego sprowadza się więc do ustanowienia swoistego domniemania działającego „w razie wątpliwości”, że klauzula umowna o określonej treści jest zakazanym postanowieniem umownym (tak W. Popiółek i stanowiska tam powołane. Komentarz do art. 385³ Kodeksu cywilnego [w:] Kodeks cywilny. Komentarz do art. 1-449¹¹, t. I pod red. prof. dr hab. K. Pietrzykowskiego, wyd. CH Beck, Warszawa 2005, s. 995-996).

W wyroku z dnia 11 października 2007r. sygn. akt III SK 19/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że postanowienie umowne, które zostało umieszczone w przykładowym katalogu nieuczciwych postanowień umownych w art. 385³ Kodeksu cywilnego nie jest *per se* nieuczciwym postanowieniem umownym. Katalog ten nie przesądza statusu danego postanowienia jako niedozwolonego postanowienia umownego (postanowienia wzorca umów). Sąd Najwyższy wskazał, że wykaz ten należy kwalifikować jako swoistą wskazówkę co do rodzaju postanowień, które mogą budzić zastrzeżenia z punktu widzenia ich zgodności z interesami i uprawnieniami konsumentów, niemniej kwalifikacja określonego postanowienia jako nieuczciwego i tym samym niedozwolonego wymaga dokonania oceny (analizy) wzorca z punktu widzenia ogólnych przesłanek z art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego.

Ocena, czy dane postanowienie jest niedozwolone należy, zgodnie z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do Prezesa Urzędu. Art. 23b ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazującą jego wykorzystywania, jeżeli

stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 23a ustawy. W decyzji Prezes Urzędu przytacza treść postanowienia wzorca umowy uznanego za niedozwolone. Zgodnie z art. 23d powołanej ustawy, prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone ma skutek wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

Stosowanie postanowienia przez przedsiębiorcę

Zakaz wyrażony w art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów adresowany jest wyłącznie do przedsiębiorcy. Art. 4 pkt 1 ww. ustawy stanowi, że ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.; dalej: Prawo przedsiębiorców). Art. 4 ust. 1 Prawa przedsiębiorców przewiduje, że przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Działalność gospodarcza to, zgodnie z art. 3 Prawa przedsiębiorców, zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Za przedsiębiorcę uznaje się więc podmiot, który spełnia łącznie ww. kryteria podmiotowe i przedmiotowe.

DrSmile Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (nr KRS 0000892882). Posiadając status przedsiębiorcy na podstawie przepisów Prawa przedsiębiorców, Spółka jest też przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów u.o.k.k., którego działania podlegają kontroli z punktu widzenia przepisów tej ustawy.

Główne świadczenia stron

Za świadczenia główne uznaje się te, które zmierzają bezpośrednio do osiągnięcia celu umowy, tj. bez których nie dochodzi do powstania zobowiązania z danej umowy. W wyroku z dnia 8 czerwca 2004 r. sygn. akt I CK 635/03 Sąd Najwyższy stwierdził, że pojęcie „głównych świadczeń stron”, o którym mowa w art. 385¹ § 1 zd. 2 Kodeksu cywilnego, należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Zdaniem Sądu Najwyższego, przemawia za tym treść tego przepisu, w którym ustawodawca posłużył się terminem „postanowienia określające główne świadczenia stron”, a nie zwrotem „dotyczące” takiego świadczenia, który ma szerszy zakres. Z drugiej strony, dla określenia pojęcia głównego świadczenia stron nie ma przesądzającego znaczenia to, czy dane świadczenie należy do *essentialiae negotii*. Z tej przyczyny zasięg tego pojęcia musi być zawsze ustalany *in casu* z uwzględnieniem wszystkich postanowień oraz celu zawieranej umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt I CSK 49/12 i orzecznictwo tam powołane).

Należy stwierdzić, że głównymi świadczeniami stron w zawieranych przez Spółkę umowach z konsumentami były: zobowiązanie Spółki do świadczenia usług opieki stomatologicznej w zakresie wad zgryzu oraz zobowiązanie konsumenta do uiszczenia wynagrodzenia za ww. usługi. Zakwestionowane postanowienie nie ma konstytutywnego znaczenia dla tego rodzaju umowy. Postanowienie to, zamieszczone we wzorach porozumienia o anulowaniu umowy, dotyczyło zrzeczenia się wszelkich przyszłych roszczeń, w szczególności w zakresie rozliczenia rozwiązywanej umowy i ew. błędów medycznych wynikłych z realizacji tejże umowy. Uzasadnia to wniosek, że ww. postanowienie może podlegać ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego.

Brak indywidualnego uzgodnienia

Należy wskazać, że w postępowaniu w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Prezes Urzędu nie bada konkretnych stosunków umownych pomiędzy kontrahentami, ale postanowienia wzorca i treść hipotetycznych stosunków, jakie mogą powstać pomiędzy przedsiębiorcą a potencjalnym konsumentem na jego podstawie.

Nie ma zatem znaczenia, czy konkretna umowa była między stronami negocjowana bądź, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany przy zawieraniu konkretnej umowy. Kontrola Prezesa Urzędu ma charakter oceny *ex ante* i obejmuje wzorzec, nie zaś konkretną umowę.

Pojęcie wzorca umowy, o którym mowa w art. 23a u.o.k.k., należy odczytywać w taki sposób, jaki nasuwa wykładnia art. 384 § 1 Kodeksu cywilnego. Na tle ww. przepisu utrwalona jest definicja, zgodnie z którą wzorcem umownym są klauzule umowne (zbiory klauzul) przygotowane z góry, jednostronnie, bez udziału osób, do których ma być adresowany, na użytek przyszłych umów. Nie ma przy tym znaczenia kto jest autorem wzorca. Nie musi być nim podmiot, który posługuje się wzorcem (por. K. Pacuła [w:] Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów; art. 23a-23d i 99a-99f i stanowiska tam powołane. Komentarz pod red. K. Osajdy, 2018, wyd. 1, Legalis).

W przypadku zakazu określonego w art. 23a u.o.k.k. chodzi więc o zastosowanie wzorca przez przedsiębiorcę. Istotne znaczenie ma tym samym fakt, że przedsiębiorca wprowadził wzorzec do obrotu. W opinii Prezesa Urzędu, taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Spółka oferowała konsumentom możliwość „anulowania” zawartej umowy, zgodnie z przygotowanymi z góry, jednostronnie wzorami porozumień o całkowitym czy częściowym zwrocie kosztów. Wzorce te były przy tym stosowane każdorazowo w przypadku zgody Spółki na „anulowanie” umowy.

Sprzeczność z dobrymi obyczajami

Kumulatywne spełnienie przesłanek „*sprzeczności z dobrymi obyczajami*” oraz „*rażącego naruszenia interesów konsumenta*” implikuje uznanie postanowienia za niedozwolone.

Dobre obyczaje pojmowane są jako reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Istotą tego pojęcia jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien on wyrażać się właściwym informowaniem o przysługujących uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty i rzetelnym traktowaniem partnerów umów. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, a także wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o postępowanie, które potocznie jest rozumiane jako nieuczciwe, nierzetelne, sprzeczne z akceptowanymi standardami działania (por. wyroki Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- dalej: SOKiK z dnia: 23 lutego 2006 r. sygn. akt XVII AmA 118/0414 grudnia 2006 r. sygn. akt XVII AmC 152/05 i 4 września 2012 r. sygn. akt XVII AmC 5500/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r. sygn. akt I CK 635/03).

Dobre obyczaje są pozaprawnymi normami postępowania, którymi winni kierować się przedsiębiorcy względem konsumentów. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z nimi praktykami życia gospodarczego.

Rażące naruszenie interesów konsumenta

Druga z wymienionych przesłanek odnosi się do rażącego, a więc doniosłego, znaczącego naruszenia interesów konsumenta. Pojęcie „interesy” konsumenta należy przy tym rozumieć szeroko, nie tylko jako niekorzystne ukształtowanie jego sytuacji ekonomicznej. Należy tu uwzględnić również takie aspekty, jak: niewygodna organizacyjna, strata czasu, nierzetelne traktowanie, naruszenie prywatności konsumenta, czy inne uciążliwości, jakie mogłyby powstać na skutek wprowadzenia do zawartej umowy ocenianego postanowienia. Przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy z kolei stosować nie tylko kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy groźących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą bądź z konsumentami. Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres groźących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r. sygn. akt I CK 635/03; wyrok SOKiK z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt XVII AmC 2615/14).

Dokonując wykładni art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005 r. sygn. akt I CK 832/04 wskazał, że „*rażące naruszenie interesów konsumenta*” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „*działanie wbrew dobrym obyczajom*” w zakresie kształtowania treści takiego stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Sąd Najwyższy podkreślił jednocześnie, że obie wskazane w tym przepisie formuły prawne służą ocenie tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego.

Przy ocenie nieuczciwego charakteru danego postanowienia pomocna może być weryfikacja jego „przyzwoitości”, polegająca na zbadaniu, czy oceniane postanowienie wzorca umowy jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów. Ocena taka wymaga także ustalenia, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli. Jeżeli konsument byłby w lepszej sytuacji na podstawie ogólnych przepisów, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, należy przyjąć, że ma ono charakter nieuczciwy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. akt III SK 21/06, 11 października 2007 r. sygn. akt III SK 19/07 i 29 sierpnia 2013 r. sygn. I CSK 660/12).

Zakwestionowane postanowienie

„Podpisując niniejsze porozumienie, strony potwierdzają, że wszelkie istniejące i/lub przyszłe roszczenia nie objęte niniejszym porozumieniem, znane lub nieznanie i o jakimkolwiek charakterze, zostają niniejszym uregulowane” (ust. 2 porozumienia o anulowaniu umowy)

W ocenie Prezesa Urzędu, zamieszczone w ww. postanowieniu stwierdzenie o uregulowaniu w porozumieniu o anulowaniu umowy wszelkich istniejących i/lub przyszłych roszczeń nie objętych tym porozumieniem, skutkowało wyłączeniem bądź ograniczeniem odpowiedzialności Spółki z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań z zawartej umowy. Powołując się na złożone przez konsumenta oświadczenie, Spółka mogła odmówić zaspokojenia w zasadzie każdego roszczenia, które mogłoby przysługiwać konsumentowi w związku z zawartą ze Spółką umową dotyczącą świadczenia usług stomatologicznych, w szczególności wynikającego z zawinionych działań czy zaniechań Spółki. Postanowienie to tym samym spełnia przesłanki klauzuli niedozwolonej określonej w art. 385³ pkt 2 Kodeksu cywilnego. Przepis ten w razie wątpliwości za niedozwolone uznaje te postanowienia umowne, które wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Kwestionowane postanowienie spełnia zarazem przesłanki klauzuli niedozwolonej w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego. Naruszenie przez Spółkę dobrych obyczajów przejawia się w analizowanym przypadku w braku możliwości dochodzenia przez konsumenta roszczeń od Spółki po podpisaniu porozumienia o anulowaniu umowy, tj. rozwiązaniu zawartej ze Spółką umowy. Należy zauważyć, że postanowienie narusza równowagę stron umowy, stawiając Spółkę w lepszej sytuacji niż konsumenta. Wprawdzie potwierdzenie o „uregulowaniu” wszelkich istniejących czy przyszłych roszczeń nie objętych porozumieniem, „znanych lub nieznanymi i o jakimkolwiek charakterze” dotyczy obydwu stron umowy, niemniej przy ocenie tego postanowienia należy uwzględnić charakter świadczeń stron. Główne i właściwie jedyne świadczenie konsumenta z tytułu zawartej umowy ma charakter finansowy i dotyczy zapłaty na rzecz Spółki wynagrodzenia za umówione rzeczy i usługi stomatologiczne. W przypadku porozumienia dotyczącego konsumentów, którzy uiszcili już swoje zobowiązanie finansowe wobec DrSmile, trudno uznać, że Spółka mogłaby mieć w przyszłości wobec konsumenta jakiegokolwiek skuteczne roszczenia z tego tytułu. Należy więc uznać, że złożenie wskazanego w postanowieniu ww. oświadczenia nie wiązało się dla Spółki z utratą jakiegokolwiek istniejących czy przyszłych

roszczeń wobec konsumenta. Sytuacja konsumenta na tle ww. postanowienia była całkowicie odmienna. Konsument nie był bowiem w stanie przewidzieć, jakie skutki może spowodować nawet częściowe wykonanie przez Spółkę umowy, tj. do czasu jej anulowania. Nie mogło być w szczególności wykluczone, że wykonana przez Spółkę do czasu anulowania umowy usługa okaże się wadliwa, powodując np. uszczerbek na zdrowiu konsumenta, ewentualnie będzie mogła być zakwalifikowana jako błąd medyczny, a Spółka powołując się na złożone przez konsumenta oświadczenie, mogła uchylić się od odpowiedzialności i zaspokojenia jego roszczeń z tego tytułu.

Za dobry obyczaj w relacjach Spółki z konsumentami należy uznać, aby we wzorcu nie było postanowień zobowiązujących konsumenta do złożenia oświadczeń, które w istocie pozbawiają go prawa do kwestionowania sposobu wykonania przez nią umowy, a w konsekwencji zrzeczenia się roszczeń wynikających z tej umowy.

Przedmiotowe postanowienie poza tym rażąco narusza ekonomiczne interesy konsumenta, pozbawiając go możliwości uzyskania zaspokojenia roszczeń, które mogą wynikać z zawartej przez niego umowy ze Spółką. O rażącym naruszeniu pozaekonomicznych interesów konsumenta z kolei świadczy możliwość wprowadzenia konsumenta w błąd co do zakresu złożonego oświadczenia, tj. tego, jakie roszczenia są nim objęte oraz skutków prawnych, jakie oświadczenie to może wyrzucić na jego interesy w przyszłości.

Zdaniem Prezesa Urzędu, abuzywność omawianego postanowienia potwierdza również test jego „przyzwoitości”. Bez wątplenia konsument byłby w lepszej sytuacji, gdyby we wzorcu nie zamieszczono tej treści postanowienia, ponieważ miałby możliwość kwestionowania sposobu wykonania umowy.

W związku z powyższym, postanowienie to spełnia przesłanki postanowienia za niedozwolonego w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego.

Wniosek o wydanie decyzji w trybie art. 23c ust. 1 u.o.k.k.

W toku postępowania, dnia 28 listopada 2023 r., Spółka złożyła wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej.

Obowiązujące przepisy nie nakładają na Prezesa UOKiK obowiązku wydania decyzji zobowiązującej, a jedynie stwarzają mu prawną możliwość wydania takiej decyzji, o ile - w uznaniu Prezesa UOKiK - taki sposób zakończenia sprawy będzie wystarczający do realizacji celów określonych w u.o.k.k. Rozpatrując zobowiązanie przedsiębiorcy, Prezes UOKiK korzysta więc z uznania administracyjnego.

W ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie nie było wystarczających podstaw do uwzględnienia ww. wniosku. Zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdza stosowanie przez Spółkę niedozwolonego postanowienia umownego, które cechuje wysoka szkodliwość w obrocie z konsumentami. Należy podkreślić, że stosowane przez Spółkę postanowienie może wyłączać lub istotnie ograniczać odpowiedzialność DrSmile za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania wobec konsumenta. Prezes Urzędu wziął również pod uwagę charakter usług świadczonych przez Spółkę, które bezpośrednio dotyczą dobra zastępującego na szczególną ochronę - zdrowia konsumentów.

Należy też podkreślić, że zaproponowane przez Spółkę rozwiązanie nie zmienia w znaczący sposób sytuacji konsumentów wobec decyzji stwierdzającej stosowanie niedozwolonych klauzul umownych. Propozycja Spółki ogranicza się jedynie do poinformowania konsumentów o przysługujących im uprawnieniach - „*podpisanie porozumienia nie pozbawia Cię możliwości dochodzenia roszczeń od Dr Smile, jak również nie wyłącza ani nie ogranicza odpowiedzialności DrSmile w stosunku do Ciebie*”, a w przypadku odrzucenia ww. propozycji przez Prezesa Urzędu, do zawarcia z konsumentami aneksów, które miały być analogiczne do zaproponowanej treści komunikatu mailowego.

Za odmową przyjęcia zobowiązania w niniejszej sprawie przemawia również okoliczność, że Spółka stosowała zakwestionowane postanowienia umyślnie, próbując uwolnić się od ewentualnej przyszłej odpowiedzialności, np.: za błędy medyczne.

Na marginesie można też zauważyć, że Spółka nie proponuje żadnej rekompensaty pieniężnej dla konsumentów jednocześnie negując negatywny wpływ jaki przedmiotowe postanowienie mogło wywrzeć na ich sytuację.

Biorąc pod uwagę wyżej wskazane okoliczności, argumentację Spółki, że postanowienie nie pociągnęło za sobą żadnych negatywnych skutków finansowych dla konsumentów, należy uznać za niewystarczającą.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł na podstawie art. 23b u.o.k.k.

II - III.

Środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

Zgodnie z art. 23b ust. 2 u.o.k.k., w decyzji o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazującej jego wykorzystywania, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 23a tejże ustawy. Mogą to być w szczególności zobowiązanie przedsiębiorcy do poinformowania konsumentów, będących stronami umów zawartych na podstawie wzorca, o uznaniu za niedozwolone postanowień tego wzorca w sposób określony w decyzji (art. 23b ust. 2 pkt 1 u.o.k.k.) oraz złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji (art. 23b ust. 2 pkt 2 u.o.k.k.).

Prezes Urzędu zdecydował o zastosowaniu wobec Spółki środka usunięcia trwających skutków przypisanej jej praktyki w postaci zamieszczenia stosownego komunikatu o niniejszej decyzji na stronie internetowej <https://drsmile.pl/> oraz poprzez komunikację indywidualną z konsumentami, którzy zawarli ze Spółką „Porozumienie o anulowaniu umowy”. W ocenie Prezesa Urzędu, środek ten pozwoli zrealizować przede wszystkim cele informacyjne decyzji wobec konsumentów będących stronami zawartych ze Spółką umów. Posiadając taką wiedzę, konsumenci będą wiedzieć, że mogą dochodzić swoich roszczeń wobec Spółki.

Obowiązek ten spełni jednocześnie funkcję edukacyjną oraz prewencyjną. Ma bowiem stanowić czytelną informację dla konsumentów i przedsiębiorców, jakiego rodzaju postanowienia należy uznać za niedozwolone, a także jakie motywy stoją za rozstrzygnięciem Prezesa Urzędu. Jednocześnie ma ostrzegać, iż w przypadku braku dochowania przez przedsiębiorców wymaganych standardów oraz stosowania podobnych postanowień, muszą oni liczyć się z określonymi sankcjami.

Należy podkreślić, że stronie internetowej Spółki (<https://drsmile.pl/>) konsumenci mieli możliwość zapoznania się z informacjami dotyczącymi świadczonych przez DrSmile usług. Jednocześnie, Spółka w ramach swojej działalności stosowała wiadomości mailowe, jako standardowy środek komunikacji - m.in. na adres mailowy wysyłane były konsumentom linki do planów leczenia. Mając powyższe na względzie, w ocenie Prezesa UOKiK zasadnym jest aby konsumenci zostali poinformowani zarówno poprzez oświadczenie w formie komunikatu na stronie internetowej, jak również za pośrednictwem komunikacji indywidualnej w postaci wiadomości mailowej.

W tym miejscu wskazać należy, iż z punktu widzenia interesu publicznego - istotne jest to, aby zastosować skuteczny sposób dotarcia do konsumentów, którzy mogli podjąć decyzję dotyczącą umowy, której nie podjęliby gdyby nie przedmiotowe działanie Przedsiębiorcy. Wskazany w decyzji środek usunięcia skutków pozostaje w korelacji z przypisanym Spółce naruszeniem i zmierza do usunięcia trwających skutków naruszenia. Wyznaczone terminy odpowiednio: jednego miesiąca dla komunikacji indywidualnej oraz 14 dni dla publikacji na stronie internetowej są terminami wystarczającymi dla skutecznej realizacji obowiązków.

Określenie parametrów technicznych oświadczenia ma natomiast za zadanie zapewnić ich widoczność i czytelność na stronie Spółki. Równocześnie zakres nałożonych obowiązków jest proporcjonalny do możliwości Spółki i wagi stwierdzonego naruszenia. Jest to obowiązek, którego realizacja nie będzie dla podmiotu uciążliwa, a jednocześnie przyczyni się do zrealizowania funkcji edukacyjnej decyzji.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II i III sentencji decyzji.

IV.

Kara pieniężna

Art. 106 ust. 1 pkt 3a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 23a ustawy. Art. 106 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy przewiduje, że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości.

Na wezwanie Prezesa Urzędu do przedstawienia informacji o wysokości osiągniętego przez nią obrotu w roku 2023, pismem z dnia 31 stycznia 2024 r. Spółka przedstawiła wstępny rachunek zysków i strat wraz z tłumaczeniem przysięgłym sporządzony dnia 31 stycznia 2024 r. Przedstawiony przez Spółkę wydruk nie spełnia wymogów dowodu na wysokość obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2023 r. Stosownie do art. 45 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2023 r. poz. 120) rachunek zysków i strat stanowi część sprawozdania finansowego jednostki. Za dowód wiarygodny i niezbędny do ustalenia wysokości obrotu, o którym mowa w art. 106 ust. 1 u.o.k.k., uznać należało zatem dane zawarte w zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym Spółki, którego częścią jest rachunek zysków i strat. Zgodnie bowiem z art. 12 ust. 4 ustawy o rachunkowości ostateczne zamknięcie i otwarcie ksiąg rachunkowych jednostki kontynuującej działalność powinno nastąpić najpóźniej w ciągu 15 dni od dnia zatwierdzenia sprawozdania finansowego za rok obrotowy. Oznacza to, że jeśli potem zostaną ujawnione błędy lub zdarzenia dotyczące danego roku obrotowego to muszą być one ujęte w księgach rachunkowych na kolejny rok obrotowy. Zatwierdzenie sprawozdania finansowego oznacza zatem zamknięcie drogi do dokonywania jakichkolwiek zmian w księgach rachunkowych roku, którego sprawozdanie finansowe dotyczy, jak i w samym sprawozdaniu finansowym.

Dla sytuacji, w której przedsiębiorca nie dysponuje przed wydaniem decyzji danymi finansowymi niezbędnymi do ustalenia obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, w art. 106 ust. 7 u.o.k.k. przewidziano, że Prezes Urzędu, nakładając karę pieniężną uwzględnia obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym ten rok.

Obrót DrSmile w roku 2022 r. wynosił [informacja prawnie chroniona]. Uwzględniając średni kurs euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu 29 grudnia 2023 r., tj. 4,3480 zł, obrót Spółki z roku 2022 stanowi po zaokrągleniu [informacja prawnie chroniona] (stosownie do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary). [informacja prawnie chroniona]

Kara pieniężna za naruszenie zakazu określonego w art. 23a ustawy ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego,

Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 ustawy, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie naruszenia przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 ustawy wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

Zdaniem Prezesa Urzędu, okoliczności niniejszej sprawy, przede wszystkim charakter stosowanego przez Spółkę niedozwolonego postanowienia wzorca umów na etapie wykonywania kontraktu i jego możliwych negatywnych skutków w sferze pozaekonomicznych i ekonomicznych interesów konsumentów, **wskazują na celowość zastosowania wobec Spółki kary pieniężnej.**

Oceniając stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia w ujęciu abstrakcyjnym Prezes Urzędu uwzględnił że przedmiotowe postanowienie może rażąco naruszać ekonomiczne interesy konsumenta, pozbawiając go możliwości uzyskania zaspokojenia roszczeń, które mogą wynikać z zawartej przez niego umowy ze Spółką.

Bez wątplenia o rażącym naruszeniu pozaekonomicznych interesów konsumenta poprzez stosowanie przedmiotowego postanowienia może z kolei świadczyć możliwość wprowadzenia konsumenta w błąd, co do zakresu złożonego oświadczenia, tj. tego, jakie roszczenia są nim objęte oraz skutków prawnych, jakie oświadczenie to może wyrzucić na jego interesy w przyszłości.

Na ocenę szkodliwości stwierdzonego naruszenia ma również wpływ faktyczne wykorzystywanie kwestionowanego postanowienia w obrocie z konsumentami, co stanowi istotne naruszenie przepisów u.o.k.k. Spółka wykorzystywała bowiem swoją silniejszej pozycję poprzez stosowanie we wzorcach umów niedozwolonego postanowienia umownego, co w konsekwencji doprowadziło do zaistnienia daleko idącej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumentów.

Ważąc kwotę bazową, Prezes Urzędu uwzględnił także okres stosowania przedmiotowego postanowienia przez Spółkę w obrocie z konsumentami. Na podstawie informacji uzyskanych od Spółki wynika, że wzorzec umowy „Porozumienie o anulowaniu umowy” był stosowany przez okres dłuższy niż 1 rok, tj. co najmniej od stycznia 2022 r. do września 2023 r., kiedy to Spółka zaprzestała zawierania umów z polskimi konsumentami. Zatem naruszenie ma charakter długotrwały.

Z ww. przyczyn Prezes Urzędu ustalił kwotę bazową kary na poziomie [informacja prawnie chroniona] obrotu Spółki w 2022r., tj. w wysokości [informacja prawnie chroniona].

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na umyślne naruszenie przez Spółkę zakazu wyrażonego w art. 23a ustawy. W opinii Prezesa Urzędu Spółka wiedziała, że może naruszać ekonomiczne interesy konsumentów i godziła się z tym. Należy podkreślić, że Spółka świadomie, najpewniej na skutek licznych sygnałów konsumentów kwestionujących brak możliwości odstąpienia od umowy, zaczęła proponować niektórym konsumentom ww. porozumienia. Zawarcie porozumienia umożliwiałoby wprowadzić konsumentowi odstąpienie od umowy, ale jednocześnie mogło prowadzić do pozbawienia go roszczeń wobec Spółki. W tym zakresie ww. porozumienie jedynie iluzorycznie mogło zabezpieczać interesy stron umowy. W rzeczywistości jednak ów dwustronny charakter porozumienia był pozorny - zabezpieczał jedynie interes Spółki. Jak już wskazano, sytuacja konsumenta była zdecydowanie mniej korzystna. Nie jest w szczególności wykluczone, że wykonana przez Spółkę do czasu anulowania umowy usługa okaże się wadliwa, powodując np. uszczerbek na zdrowiu konsumenta, ewentualnie będzie mogła być zakwalifikowana jako błąd medyczny, a Spółka powołując się na złożone przez konsumenta oświadczenie, będzie mogła uchylić się od odpowiedzialności i zaspokojenia jego roszczeń z tego tytułu. Należy w szczególności wskazać, że konsumenci składali liczne skargi w zakresie jakości świadczonych przez DrSmile usług (skargi: k. 53-58, k. 100-101, k.106, k.107 akt post. klauzulowego) -m.in. dot. trwałości nakładek, ich negatywnego wpływu na stan uzębienia oraz jamy ustnej. Powyższe może dodatkowo wskazywać, że kwestionowane postanowienie było przez Spółkę wykorzystywane w celu ograniczenia odpowiedzialności za potencjalnie zgłaszane roszczenia, które wobec pojawiających się sygnałów ze strony klientów, były dla Spółki realne. W związku z tym należy uznać, że Spółka miała świadomość, że wskutek stosowania ww. postanowienia może uchylić się od odpowiedzialności względem konsumenta, a tym samym uzyskać jego kosztem określoną korzyść finansową.

Zdaniem Prezesa Urzędu, uzasadnia to wniosek, że stosując ww. postanowienie Spółka przewidywała i co najmniej godziła się z tym, że jest to postanowienie mogące skutkować wyłączeniem bądź ograniczeniem odpowiedzialności Spółki z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań z zawartej umowy. Spółka na podstawie przedmiotowego postanowienia mogła bowiem odmówić zaspokojenia w zasadzie każdego roszczenia, które mogłoby przysługiwać konsumentowi w związku z zawartą ze Spółką umową dotyczącą świadczenia usług stomatologicznych. Takie zachowanie charakteryzuje się wykorzystywaniem przez podmiot profesjonalny przewagi wynikającej z zawarcia kontraktu poprzez zniekształcenie wynikających z porządku prawnego praw i obowiązków stron kontraktu.

Ponadto, wskazaną okoliczność potwierdzają napływające do Urzędu skargi konsumentów dotyczące m.in. braku możliwości odstąpienia od umowy oraz proponowania przez DrSmile ww. porozumienia zawierającego kwestionowane postanowienie (k.59-61, k. 100-110 akt post. klauzulowego). Zwraca przy tym uwagę fakt, że Spółka pomimo napływających sygnałów z rynku nie wprowadziła w tym zakresie zmian.

Podkreślenia wymaga również, że Spółka działała na terenie całej Polski kierowała bowiem swą ofertę do użytkowników Internetu z całego kraju i stosowała intensywną kampanie marketingową w wielu środkach przekazu a zatem zasięg terytorialny jej działań i w konsekwencji naruszenia był znaczny.

W konsekwencji, okolicznościami obciążającymi w niniejszej sprawie są: umyślność oraz znaczny zasięg terytorialny naruszenia. Powyższe uzasadnia podniesienie kwoty bazowej kary o [informacja prawnie chroniona] (odpowiednio: [informacja prawnie chroniona] w związku z umyślnością, [informacja prawnie chroniona] w związku ze znacznym zasięgiem terytorialnym).

Za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania przez Spółkę praktyki po wszczęciu postępowania. Ustalono, że zakwestionowana przez Prezesa Urzędu klauzula została usunięta z treści proponowanych przez Spółkę porozumień w dniu 16 listopada 2023 r. Okoliczność ta przesądziła o obniżeniu kwoty kary o [informacja prawnie chroniona].

Uwzględniając wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące kwotę bazową należało podwyższyć o [informacja prawnie chroniona], do kwoty [informacja prawnie chroniona].

Biorąc pod uwagę powyższe, za stosowanie postanowienia wskazanego w pkt I. sentencji decyzji Prezes Urzędu, po zaokrągleniu kwoty bazowej, nałożył na Spółkę karę w wysokości 674 622,00 zł, co stanowi [informacja prawnie chroniona] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2022 r.

W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanego w niniejszym postępowaniu zachowania Spółki. W związku z powyższym, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt IV sentencji decyzji.

V

Koszty postępowania

Art. 77 ust. 1 u.o.k.k. przewiduje, że jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest zobowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 ww. ustawy, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Należy zauważyć, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera wyczerpujących regulacji dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Art. 83 tej ustawy stanowi jednak, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 - dalej: k.p.a.). Stosownie do art. 264 § 1 k.p.a., jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia. Jednocześnie, zgodnie z art. 263 § 1 i 2 k.p.a., do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., koszty spowodowane oględzinami na miejscu, koszty doręczenia stronom pism urzędowych, a także koszty mediacji. Organ administracji publicznej może zaliczyć do kosztów postępowania także inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy.

Do kosztów przeprowadzonego postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zaliczono poniesione koszty doręczenia pism Spółce, w wysokości 16,30 zł.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt V sentencji decyzji.

Pouczenia:

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2023 r. poz. 1689 ze zm.) w zw. z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 1550 ze zm.) od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu (ul. Zielona 8, 61-851 Poznań).

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV sentencji decyzji, na podstawie art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw.

z art. 83 i art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479³² § 1 i § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, Spółce przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu (ul. Zielona 8, 61-851 Poznań).

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1144 ze zm.), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł. Zgodnie z art. 32 ust 2 tej ustawy, zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie w kwocie 500 zł.

Zgodnie z art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 Kodeksu postępowania cywilnego, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaze, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger